

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2010. szeptember 2.*

A C-399/08 P. sz. ügyben,

az **Európai Bizottság** (képviselik: V. Kreuzsitz, J. Flett és B. Martenczuk, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2008. szeptember 15-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Deutsche Post AG** (székhelye: Bonn [Németország], képviseli: J. Sedemund Rechtsanwalt)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

a **Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV** (székhelye: Frankfurt am Main [Németország], képviseli: R. Wojtek Rechtsanwalt),

a **UPS Europe SA** (székhelye: Brüsszel (Belgium), képviseli: E. Henny advocaat),

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselek: M. Lumma és B. Klein, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozók az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Tizzano tanácselnök (előadó), A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan és M. Berger bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,
hivatalvezető: R. Grass,

a főtanácsnok indítványának a 2010. március 24-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésében az Európai Közösségek Bizottsága az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-266/02. sz., Deutsche Post kontra Bizottság ügyben 2008. július 1-jén hozott ítéletének (EBHT 2008., II-1233. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a Németországi Szövetségi Köztársaság által a Deutsche Post AG javára hozott intézkedésekről szóló, 2002. június 19-i 2002/753/EK bizottsági határozatot (HL L 247., 27. o.; a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

- ² Mint az a megtámadott ítéletben ismertetett nemzeti jogszabályi háttérből kiderül, az 1989. június 8-án elfogadott Postverfassungsgesetz (a posta szervezetéről szóló törvény) (BGBl. 1989. I., 1026. o., a továbbiakban: PostVerfG) 1. §-ának (2) bekezdése

értelmében a német postai igazgatás, a Deutsche Bundespost három elkülönülő jogalannyá vált szét: a Deutsche Bundespost Postdienst (a továbbiakban: DB-Postdienst), a Deutsche Bundespost Telekom (a továbbiakban: DB-Telekom) és a Deutsche Bundespost PostBank (a továbbiakban: DB-Postbank). Mivel a PostVerfG 65. §-ának (2) bekezdése értelmében az említett jogalanyoknak továbbra is fenn kellett tartaniuk a Deutsche Bundespost által korábban nyújtott szolgáltatásokat, a DB-Postdienst a postai igazgatásban átvette a Deutsche Bundespost tevékenységeit.

- 3 A PostVerfG 37. §-ának (3) bekezdése értelmében e három jogalany között pénzügyi ellentételezést kellett végrehajtani, ha valamelyikük saját bevételeiből nem volt képes finanszírozni kiadásait. Másfelől a PostVerfG 63. §-ának (1) bekezdése értelmében a Deutsche Bundespost – szétválása ellenére – 1995-ig továbbra is köteles volt a működésből származó bevételeinek bizonyos százalékát az állam számára visszaengedményezni.
- 4 Az 1994. január 12-én elfogadott Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (a kötelező postai szolgáltatásokról szóló rendelet) (BGBl. 1994. I., 86. o., a továbbiakban: PPfLV) 1. §-ának (1) bekezdése értelmében a DB-Postdienst köteles volt a „kötelező szolgáltatásait” az ország egész területén egységes díjszabás alapján nyújtani. Konkrétan a csomagszállítást illetően a PPfLV 2. §-ának (1) bekezdése kimondta, hogy a DB-Postdienst az ország egész területén köteles biztosítani a legfeljebb 20 kilogramm súlyú, bizonyos maximális méreteknél megfelelő csomagok gyűjtését, szállítását és kézbesítését. Ezenkívül a PPfLV 2. §-a (2) bekezdésének 3. pontja az egységes díj alatti díj megállapítására jogosította fel a DB Postdienstet azon esetekben, amikor az ügyfél maga dolgozta fel a csomagokat, vagy bizonyos minimális mennyiségű csomagot adott fel.
- 5 Az 1994. szeptember 14-én elfogadott Postumwandlungsgesetz (a posta átszervezéséről szóló törvény) (BGBl. 1994. I., 2339. o.) 1. és 2. §-a értelmében a Deutsche Bundespost szétválása folytán létrejött három jogalanyt 1995. január 1-jével részvénytársaságokká (Aktiengesellschaft [AG]), vagyis a következőkké

alakították: Deutsche Post AG (a továbbiakban: DP AG), Deutsche Telekom AG és Deutsche Postbank AG.

- 6 Végül az 1997. december 22-én elfogadott Postgesetz (a postáról szóló törvény) (BGBl. 1997. I., 3294. o.) 4. §-ának (1) bekezdése értelmében a legfeljebb 20 kilogramm súlyú csomagok szállítása egyetemes szolgáltatás.

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

- 7 A DP AG a levéltovábbítási ágazaton kívül, ahol a tényállás megvalósulása idején monopóliummal rendelkezett, két másik postai ágazatban is tevékenykedik, nevezetesen a csomagszállítás, valamint a folyóirat- és napilap-szállítási ágazatban, amelyek az előbbivel szemben versenynek kitett ágazatok.
- 8 A csomagszállítási ágazatban a DP AG többek között a nem közvetlenül a postahivatalok ablakainál átvett, nagyobb mennyiségű csomagok szállításával kapcsolatos szolgáltatásokat (a továbbiakban: háztól házig való csomagszállítási ágazat) biztosítja. Ez az ágazat maga is két fő szegmensre bontható, mégpedig egyrészt a csomagokat előzetesen feldolgozó, illetve bizonyos minimális mennyiségű csomagot feladó szakmai ügyfeleket célzó, háztól házig való csomagszállításra, másrészt pedig az olyan csomagküldő vállalkozások számára végzett csomagszállításra, amelyek katalógusból vagy elektronikus úton rendelt árukat küldenek.

- 9 1994-ben a UPS Europe SA csomagszállító magánvállalkozás (a továbbiakban: UPS) és a Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (a továbbiakban: BIEK) panaszt nyújtott be a Bizottsághoz. A UPS és a BIEK lényegében azt kifogásolja, hogy a DB-Postdienst egyrészt a háztól házig való csomagszállítási ágazatban a veszteséges értékesítés üzletpolitikáját követi, ami az EK 82. cikk értelmében erőfölénnyel való visszaélést jelent, másrészt pedig, hogy az említett ágazatban keletkezett veszteségeit a monopólium tárgyát képező ágazatban elért bevételeiből vagy az EK 87. cikk sérelmével számára juttatott állami forrásokból fedezi.
- 10 2001. március 20-án a Bizottság elfogadta az EK 82. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban hozott 2001/354/EK határozatot (COMP/35.141 – Deutsche Post AG ügy) (HL L 125., 27. o.), amelyben lényegében arra a következtetésre jutott, hogy a DB Postdienst (később DP AG) megsértette az EK 82. cikket, amennyiben visszaélt a katalógusból vagy elektronikus úton rendelt árukat szállító csomagküldő vállalkozásokkal szemben kizárólag a csomagszállítás ágazatában fennálló erőfölényes helyzetével, többek között azáltal, hogy 1990-től 1995-ig az érintett szolgáltatástípus saját költségeinél alacsonyabb árakat kínálva a veszteséges értékesítés üzletpolitikáját alkalmazta.
- 11 A Bizottság 2002. június 19-én elfogadta a megtámadott határozatot, amelyben úgy ítélte meg, hogy a DB Telekom (később Deutsche Telekom AG) által a PostVerfG 37. §-ának (3) bekezdése alapján az általános gazdasági érdekű szolgáltatások (a továbbiakban: ÁGÉSZ) nyújtásának ellentételezéseként a DB Postdienst majd a DP AG részére teljesített átutalások összege meghaladta az említett szolgáltatások e két vállalkozás általi nyújtásával összefüggésben felmerült nettó többletköltségek ellentételezéséhez szükséges mértéket. A Bizottság ebből arra a következtetésre jutott, hogy az ennek a túlkompenzációnak megfelelő összeget a háztól házig való csomagszállítás ágazata versenynek kitett szegmenseiben keletkezett gazdálkodási hiányok fedezésére használták fel. E határozat szerint e gazdálkodási hiányok, amelyek teljes összege elérte az 1118,7 millió DEM-et, a DB Postdienst (később DP AG) által az 1994-től 1999-ig terjedő időszakban folytatott, a 2001/354 határozatban megállapított veszteséges értékesítési üzletpolitikából származtak.

- 12 A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a túlkompenzáció az EK-Szerződéssel összeegyeztethetetlen állami támogatást képezett, és elrendelte, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság tegye meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy a DP AG köteles legyen visszatéríteni az említett támogatást.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 13 A DP AG keresetet indított az Elsőfokú Bíróság előtt a vitatott határozat megsemmisítése iránt, melynek keretében többek között arra hivatkozott, hogy a Bizottság megsértette az EK 87. cikk (1) bekezdését és az EK 86. cikk (2) bekezdését, amennyiben nem bizonyította, hogy a DP AG javára előny származott.
- 14 Közelebbről, az első kifogás keretében a DP AG azt állította, hogy a Bizottság megsértette az annak megvizsgálására vonatkozó kötelezettségét, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások teljes összege meghaladja-e a DP AG ÁGÉSZ-feladatainak ellátásából eredő nettó többletköltségeinek teljes összegét. A második kifogás keretében azt állította, hogy a Bizottság mindamellet tévesen állapította meg, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások lehetővé tették a DP AG számára a veszteséges értékesítés üzletpolitikájából eredő többletköltségek fedezését.
- 15 Az első kifogással kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt bemutatta, hogy a Bizottság milyen módszer alapján jutott arra a következtetésre, mely szerint a DP AG előnyben részesült.
- 16 Ezzel összefüggésben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 78. pontjában kifejtette, hogy a Bizottság először is megállapította, hogy a DP AG 1990 és 1995 között 11 081 millió DEM összegű, a DB Telekom által teljesített átutalásokban részesült,

és a Bizottság a vitatott határozatban kizárólag ezeket az állami forrásokat tekintette relevánsnak. A Bizottság másodszor megállapította, hogy a DP AG-nek a háztól házig való csomagszállítási szolgáltatások versenynek kitett szegmenseiben 1994-től 1999-ig folytatott veszteséges értékesítési üzletpolitikája következtében 1118,7 millió DEM összegű nettó többletköltsége keletkezett, valamint, hogy e többletköltségek nem ÁGÉSZ teljesítéséhez kapcsolódtak. A Bizottság harmadszor megállapította, hogy a DP AG-nek 1990-től 1998-ig valamennyi tevékenységi ágazatban összesen 2289 millió DEM összegű hiánya keletkezett, úgyhogy az említett többletköltségeket saját forrásaiból nem tudta fedezni. A Bizottság e három megállapítás, valamint annak alapján, hogy a DP AG nem bizonyította, hogy a szóban forgó nettó többletköltségeit a DB Telekom által teljesített átutalásokon kívüli egyéb forrásokból fedezte volna, arra a következtetésre jutott, hogy a DP AG mindenképpen ezen átutalásokból fedezte az említett többletköltségeket, vagyis ennek megfelelő állami támogatásban részesült.

17 Ezt követően annak vizsgálata érdekében, hogy e módszer helyes volt-e, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 80–82. pontjában megjegyezte, hogy a Bizottság anélkül, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság által ezzel összefüggésben szolgáltatott információkat megvizsgálta volna, nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a háztól házig való csomagszállítás ágazata ÁGÉSZ-t képezett-e, viszont – legalábbis hallgatólagosan – elismerte, hogy a DP AG-nek a veszteséges értékesítés üzletpolitikájából eredő nettó többletköltségeken kívül az ÁGÉSZ nyújtásából eredő nettó többletköltségei is keletkeztek.

18 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 84. pontjában azt is megállapította, hogy a vitatott határozat szerint a Németországi Szövetségi Köztársaság információkat szolgáltatott a Bizottságnak a DP AG-t terhelő ÁGÉSZ-feladatokkal járó költségekről, amelyek összege elérte a 20 426 millió DEM-et, vagyis a DB Telekom által a DP AG javára teljesített 11 081 millió DEM összegű átutalásnál lényegesen magasabb összeget.

- 19 Az Elsőfokú Bíróság végül a megtámadott ítélet 85. pontjában megállapította, hogy a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni, hogy az említett átutalások teljes összege a DP AG ÁGÉSZ-feladatainak ellátásával járó nettó többletköltségek teljes összegénél alacsonyabb volt-e, amely esetben az átutalások nem biztosítottak volna semmilyen előnyt a DP AG-nek.
- 20 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 88. pontjában megállapította, hogy a Bizottság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy a DB Telekom által a DP AG javára teljesített átutalások lehetővé tették a DP AG számára, hogy az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnyben részesüljön.
- 21 Ezzel összefüggésben az Elsőfokú Bíróság a Bizottság érveire adott válaszként a megtámadott ítélet 91. pontjában kifejtette, hogy a Bizottságot megillető mérlegelési mozgáster nem terjed addig, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára annak feltételezését, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások előnyt biztosítottak a DP AG-nek, anélkül hogy előtte megvizsgálná, hogy ezen átutalások teljes összege meghaladta-e az ÁGÉSZ-feladatok teljesítésével járó többletköltségek teljes összegét, miközben a német hatóságok adatokat szolgáltatottak ezzel kapcsolatban.
- 22 Az Elsőfokú Bíróság ugyanis a megtámadott ítélet 93. és 94. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság köteles volt elvégezni e vizsgálatot, még akkor is, ha – mint azt jelen esetben állította – a C-53/00. sz. Ferring-ügyben 2001. november 22-én hozott ítéletben (EBHT 2001., I-9067. o.), valamint a C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítéletben (EBHT 2003., I-7747. o.) meghatározott feltételek nem teljesültek. Márpedig a Bizottság megelégedett annak megállapításával, hogy a DP AG veszteséges értékesítési üzletpolitikájából eredő nettó többletköltségek nem képezhetik ellentételezés tárgyát, mivel nem ÁGÉSZ-feladatok ellátásához kapcsolódnak, ugyanakkor nem vizsgálta meg, hogy a DP AG-nek nem keletkeztek-e más, ÁGÉSZ-feladatok ellátásához

kapcsolódó nettó többletköltségei, amelyek vonatkozásában jogosult volt a DB Telekom által teljesített átutalások összességében megnyilvánuló ellentételezésre.

- 23 E megfontolásokra tekintettel az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 96. pontjában megalapozottnak nyilvánította a DP AG által felhozott első kifogást.
- 24 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően a teljesség kedvéért megvizsgálta a DP AG által megfogalmazott második kifogást is. Közelebbről, a megtámadott ítélet 102–107. pontjában a vitatott határozatban foglalt információk és a Németországi Szövetségi Köztársaság által nyújtott felvilágosítás alapján azt vizsgálta, hogy a DB Telekom által 1990 és 1995 között, 11081 millió DEM összegben teljesített átutalások a DP AG számára a veszteséges értékesítési üzletpolitikájából származó, 1118,7 millió DEM összegű többletköltségeinek fedezését. Ugyanezen ítélet 108. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy nem ez volt a helyzet, figyelembe véve a DP AG-t ugyanezen időszakban ért, 16 363 millió DEM összegű veszteségeket.
- 25 Mindezek alapján az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 109. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság azon okfejtését, mely szerint a DP AG 1118,7 millió DEM előnyhöz jutott, megcáfolja az a következtetés, hogy a DP AG 1990-től 1995-ig keletkezett végleges veszteségei olyan összegűek voltak, hogy a DB Telekom által a DP AG javára teljesített átutalások elégtelennek bizonyultak az 1994-től 1999-ig folytatott veszteséges értékesítési üzletpolitikájából eredő nettó többletköltségek fedezéséhez.
- 26 Az Elsőfokú Bíróság, mivel mindkét kifogást megalapozottnak találta, megsemmisítette a vitatott határozatot, anélkül, hogy a DP AG által felhozott többi kifogást vizsgálta volna.

A felek kérelmei

- 27 Fellebbezésében a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, továbbá elsődlegesen azt, hogy utasítsa el a DP AG által benyújtott megsemmisítés iránti keresetet, másodlagosan pedig azt, hogy az ügyet utalja vissza az Elsőfokú Bíróság elé, és a DP AG-t kötelezze a költségek viselésére.
- 28 A BIEK és a UPS csatlakozó fellebbezést nyújtott be, amelyben azt kérik, hogy a Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és a DP AG-t kötelezze a költségek viselésére.
- 29 A DP AG azt kéri, hogy a Bíróság teljes egészében utasítsa el a Bizottság fellebbezését, és a Bizottságot kötelezze a fellebbezési eljárás során felmerült költségek viselésére. Ezenkívül fenntartja az elsőfokú eljárás során előterjesztett, a vitatott határozat megsemmisítésére és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás költségeinek a Bizottság általi viselésére irányuló kérelmeit. A DP AG a csatlakozó fellebbezés keretében felhozott jogalapok megalapozatlanságára is hivatkozik.
- 30 A Németországi Szövetségi Köztársaság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 31 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a Bizottság két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt az EK 87. cikk (1) bekezdésének és az EK 86. cikk (2) bekezdésének

megsértésére alapítja, amennyiben az Elsőfokú Bíróság jogellenesnek ítélte az állami támogatás fennállásának megállapításához alkalmazott módszert, a másodikat pedig az EK 230. cikk megsértésére, azon az alapon, hogy álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság túllépte a hatáskörét, amikor az ÁGÉSZ-feladatok ellátásához kapcsolódó többletköltségek számítása során a Bizottság által alkalmazott módszert a saját módszerével helyettesítette.

Az első, az EK 87. cikk (1) bekezdésének és az EK 86. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

Az első jogalap első részéről

– A felek érvei

³² A Bizottság, a BIEK és a UPS szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette az EK 87. cikk (1) bekezdését és az EK 86. cikk (2) bekezdését, mivel anélkül, hogy kifejtette volna azokat az okokat, amelyek alapján a Bizottság által az előny fennállásának megállapítása érdekében alkalmazott módszer téves volt, úgy ítélte meg, hogy más módszert kellett volna alkalmazni annak ellenőrzéséhez, hogy a jelen esetben fennállt-e ilyen előny.

³³ A Bizottság úgy véli, hogy a vitatott határozatban alkalmazott módszer ésszerű volt, mivel azon a feltételezésen alapult, hogy „a pénznek valahonnan származnia kell, legalábbis közép- vagy hosszú távon, és nem egyszerűen a semmiből kerül elő”. Az a

következtetés, mely szerint a DP AG által folytatott veszteséges értékesítési üzletpolitikát az általa kapott állami támogatásból finanszírozták, annál is inkább helytálló, mivel – mint az a tényállásból kiderül – a háztól házig való csomagszállítás ágazatán belüli tevékenységet olyan agresszív árpolitika keretében gyakorolták veszteségesen, amely nem tette lehetővé a nyújtott szolgáltatások költségeinek fedezését, valamint mivel a DP AG egyéb tevékenységeiből nem származott olyan többlet, amelyet az említett ágazatra fordíthatott volna.

34 E körülmények között a háztól házig való csomagszállítás ágazatában keletkezett közép- és hosszú távú hiányokkal kapcsolatos, nem vitatott megállapításból, valamint a saját források hiányából „szükségképpen” az következik, hogy a DP AG ebben az ágazatban a vállalkozás olyan egyéb tevékenységi területeire vonatkozó pénzügyi ellentételezésektől függött, amelyek állami támogatásban részesültek. Következésképpen az állami finanszírozás és a veszteséges értékesítési üzletpolitika közötti kapcsolat egyértelműen megállapítható, vagyis nincs szükség további bizonyításra.

35 A DP AG ezzel szemben azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem volt köteles megjelölni, hogy a Bizottság által választott módszer milyen okok alapján nem volt helyes, mivel az állami támogatás fogalma objektív fogalom. Ezzel összefüggésben a Bíróság a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítéletének 92. pontjában már megállapította, hogy ahhoz, hogy a kedvezményezett vállalkozások által a közszolgáltatási kötelezettség teljesítéseként nyújtott szolgáltatások ellenértékét képviselő ellentételezés ne minősüljön állami támogatásnak, az nem haladhatja meg az e kötelezettségek teljesítése során felmerülő költségek egészben vagy részben való fedezéséhez szükséges mértéket. Márpedig e számítás kötelezően alkalmazandó, és minden olyan módszer, amely – a Bizottság által a jelen ügyben alkalmazott módszerhez hasonlóan – elvonatkoztat ettől, szükségképpen helytelen.

36 Mindazonáltal a DP AG szerint a Bizottság által alkalmazott módszer nem megfelelő annak bizonyításához, hogy a háztól házig való csomagszállítás ágazatában keletkezett állítólagos hiányt „szükségképpen” a DB Telekom által a DP AG javára teljesített

átutalásokból finanszírozták. E módszer ugyanis nem veszi figyelembe, hogy a gazdasági életben, amennyiben az adott évben felmerült veszteséget nem lehet saját forrásokból ellentételezni, azt a következő gazdasági év mérlegében veszteségelhatárolás címén szerepeltetik. Így önmagában az a tény, hogy a veszteséget nem lehet abban az évben saját forrásokból ellentételezni, amelyben az felmerült, nem jelenti feltétlenül azt, hogy azt külső forrásokból ellentételezték.

- 37 A Németországi Szövetségi Köztársaság álláspontja szerint a jelen ügy nem egyszerűen arra vonatkozik, hogy jelen esetben milyen módszert kell alkalmazni, hanem a tárgyat a Bizottságra háruló, azon tényre vonatkozó bizonyítási teher képezi, hogy a DP AG előnyben részesült. E tagállam szerint a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítélet alapján az ÁGÉSZ-kötelezettségek folytán felmerült nettó többletköltségeket számszerűsíteni kell, és azokat össze kell hasonlítani az ugyanezen kötelezettségek ellentételezése címén átutalt forrásokkal. Az esetleges túlkompenzáció fennállását csak ezen összehasonlítás eredménye alapján lehet megállapítani.

– A Bíróság álláspontja

- 38 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett „támogatáskénti” minősítéshez az e rendelkezésben előírt valamennyi feltételnek teljesülnie kell (lásd a C-142/87. sz., Belgium kontra Bizottság, ún. „Tubemeuse”-ügyben 1990. március 21-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-959. o.] 25. pontját, a C-341/06 P. és C-342/06. P. sz., Chronopost és La Poste kontra Ufex és társai ügyben 2008. július 1-jén hozott ítélet [EBHT 2008., I-4777. o.] 125. pontját, valamint a C-206/06. sz., Essent Netwerk Noord és társai ügyben 2008. július 17-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-5497. o.] 63. pontját).

- 39 Így ahhoz, hogy valamely állami intézkedést állami támogatásnak lehessen minősíteni, először is állami beavatkozásról vagy állami forrásból történő beavatkozásról kell, hogy szó legyen, másodszer ennek a beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet, harmadszor a kedvezményezettjét előnyben kell részesítenie, negyedszer pedig torzítania kell a versenyt vagy a verseny torzításával kell fenyegetnie (lásd ebben az értelemben többek között a C-237/04. sz. Enirisorse-ügyben 2006. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2843. o.] 38. és 39. pontját, a C-451/03. sz. Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti ügyben 2006. március 30-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2941. o.] 56. pontját, valamint a C-169/08. sz. Presidente del Consiglio dei Ministri ügyben 2009. november 17-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-10821. o.] 52. pontját).
- 40 Mivel a jelen jogalap e feltételek közül kizárólag a harmadikat érinti, meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint formájától függetlenül támogatásnak minősül az a beavatkozás, amely közvetlenül vagy közvetve alkalmas vállalkozások előnyben részesítésére, illetve amely olyan gazdasági előnynek tekinthető, amelyben a kedvezményezett vállalkozás rendes piaci feltételek között nem részesülhetett volna (a fent hivatkozott Enirisorse-ügyben hozott ítélet 30. pontja, a fent hivatkozott Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti ügyben hozott ítélet 59. pontja, valamint a fent hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ügyben hozott ítélet 79. pontja).
- 41 Ezzel összefüggésben a Bíróság az ÁGÉSZ-kötelezett vállalkozások vonatkozásában megállapította, hogy amennyiben az állami beavatkozás a kedvezményezett vállalkozás által közszolgáltatási kötelezettségként teljesített szolgáltatás ellenértékéül adott térítésnek tekinthető oly módon, hogy e vállalkozás nem részesül tényleges anyagi előnyben, és így nem kerül e beavatkozás folytán versenytársainál kedvezőbb helyzetbe, úgy az ilyen beavatkozás nem tartozik az EK 87. cikk (1) bekezdésének hatálya alá (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Ferring-ügyben hozott ítélet 27. pontját, a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítélet 87. pontját, a fent hivatkozott Enirisorse-ügyben hozott ítélet 31. pontját, valamint a fent hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ügyben hozott ítélet 80. pontját).

- 42 Mindazonáltal ahhoz, hogy az ellentételezés konkrét esetben ne minősüljön állami támogatásnak, számos feltételnek kell teljesülnie (a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítélet 88. pontja; a fent hivatkozott Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti ügyben hozott ítélet 61. pontja, valamint a fent hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ügyben hozott ítélet 81. pontja).
- 43 Különösen, az ellentételezés nem haladhatja meg a közszolgáltatási kötelezettség teljesítésével okozott kiadások teljes vagy részleges fedezéséhez szükséges mértéket, figyelemmel az e kötelezettségek teljesítéséből származó bevételekre és észszerű nyereségre is (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítélet 92. pontját, a fent hivatkozott Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti ügyben hozott ítélet 66. pontját, valamint a fent hivatkozott Essent Netwerk Noord és társai ügyben hozott ítélet 84. pontját).
- 44 A fentiekből következik, hogy amikor a Bizottság valamely ÁGÉSZ finanszírozási rendszerének érvényességét vizsgálja az EK 87. cikk alapján, többek között arról kell meggyőződnie, hogy e feltétel teljesül-e.
- 45 Ezzel összefüggésben azon kifogást illetően, mely szerint a megtámadott ítélet a Bizottság által alkalmazott módszer kapcsán nem állapított meg hiányosságokat, meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság ezen ítélet 85. pontjában mindenekelőtt megállapította, hogy a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások teljes összege meghaladta-e az ÁGÉSZ-hez kapcsolódó, a DP AG által viselt nettó többletköltségek teljes összegét.
- 46 Továbbá a megtámadott ítéletnek többek között a 91. és 94. pontjából kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság megítélése szerint a Bizottság éppen azért nem feltételezhette, hogy az említett átutalások az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett előnyt képeznek, mert elmulasztotta megvizsgálni egyrészt azt, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások teljes összege meghaladta-e a DP AG által viselt, nem vitatott többletköltségek teljes összegét, másrészt pedig azt, hogy a DP AG-nek az ÁGÉSZ-kötelezettségek

teljesítésével összefüggésben nem keletkeztek-e egyéb nettó többletköltségei, amelyek vonatkozásában joga lett volna ahhoz, hogy a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítéletben meghatározott feltételek mellett az említett átutalások egészében megnyilvánuló ellentételezést kérjen.

- 47 E feltételek mellett ténylegesen nem kifogásolható az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy a Bizottság által a vitatott határozatban alkalmazott módszert illetően ne állapított volna meg hiányosságokat. A fentiekből ugyanis kiderül, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította e hiányosságokat, amikor az említett módszer jogszerűségét az EK 87. cikk (1) bekezdése alapján vizsgálta.
- 48 Mivel az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a Bizottság által a vitatott határozatban alkalmazott módszer hiányos volt, az első jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap második részéről

– A felek érvei

- 49 A BIEK és a UPS által támogatott Bizottság a jelen jogalap második részében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen róta fel a Bizottságnak, hogy nem vizsgált meg minden bizonyítékot, köztük azokat, amelyeket a Németországi Szövetségi Köztársaság terjesztett elő, ezáltal pedig megsértette a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat.

- 50 Az a körülmény ugyanis, hogy a DP AG nem rendelkezett saját forrásokkal, önmagában elegendő volt annak alátámasztásához, hogy a kapott állami forrásokat használta fel a háztól házig való csomagszállítás ágazatában gyakorolt veszteséges értékesítési üzletpolitikájából eredő nettó többletköltségek finanszírozására. Ezenkívül a Bizottság és a UPS úgy véli, hogy még ha a Bizottság az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítéletben hivatkozott valamennyi információt és bizonyítékot be is szerezte és meg is vizsgálta volna, akkor sem juthatott volna eltérő következtetésre.
- 51 A Bizottság azt is előadja, hogy a DP AG-nek azt kellett volna bizonyítania, hogy a vitatott határozatban alkalmazott módszer jogszerűtlen volt, nem pedig azt, hogy létezett olyan másik módszer, amelyet szintén alkalmazni lehetett volna. Mindazonáltal – ellentétben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 87. pontjában megállapított – a Bizottságnak nem kell bizonyítania, hogy az Elsőfokú Bíróság által választott módszert nem lehet alkalmazni.
- 52 A Németországi Szövetségi Köztársaság ezzel összefüggésben úgy véli, hogy a Bizottság és a UPS azon állítása, mely szerint a postai szolgáltatásokra vonatkozó általános érdekű szolgáltatásokhoz kapcsolódó nettó többletköltségek összegére vonatkozóan a DP AG és ő maga által szolgáltatott információk vizsgálata alapján a Bizottság mindamellett nem juthatott eltérő eredményre, megalapozatlan, és ellentmond a DP AG, valamint az említett tagállam által előterjesztett számszerű adatoknak.

– A Bíróság álláspontja

- 53 Először is azon érveléssel kapcsolatban, mely szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat, amikor azt mondta a Bizottságnak, hogy nem vizsgálta meg minden bizonyítékot, meg kell jegyezni, hogy egyrészt az Elsőfokú

Bíróság a megtámadott ítélet 85. pontjában megállapította, hogy a Bizottság a vitatott határozatban nem vette figyelembe az ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódó egyes többletköltségekre vonatkozó, a Németországi Szövetségi Köztársaság által szolgáltatott információkat. Másrészt az Elsőfokú Bíróság ugyanezen ítélet 86. pontjában azt is megállapította, hogy a Bizottság nem állapította meg vagy támasztotta alá, hogy e tagállam és a DP AG nem bocsátotta rendelkezésére az annak ellenőrzéséhez szükséges információkat, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások összege nem haladta meg a nem vitatott nettó többletköltségeket.

- 54 Márpedig meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen járt el, amikor a megtámadott ítélet 85–88. pontjában felrótta a Bizottságnak, hogy elmulasztotta megvizsgálni a felek által a közigazgatási eljárás során rendelkezésére bocsátott azon bizonyítékokat, amelyek relevánsnak bizonyulhattak volna annak elemzése során, hogy a DP AG vonatkozásában fennállt-e az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett „előny”. E feltételek mellett meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság semmilyen módon nem sértette meg a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat.
- 55 Azon érveléssel kapcsolatban, mely szerint a Bizottság még akkor sem juthatott volna más következtetésre, ha az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítéletben hivatkozott valamennyi információt és bizonyítékot megvizsgálta volna, elegendő megállapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 108. és 109. pontjában éppen ezeket az információkat figyelembe véve jutott eltérő következtetésre ahhoz képest, amit a vitatott határozat megállapított. Ebből következik, hogy ezt az érvelést mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 56 Másodszor, azon állítással kapcsolatban, mely szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 87. pontjában jogszerűtlenül hátrította a Bizottságra annak bizonyítása terhére, hogy az Elsőfokú Bíróság által választott módszer alkalmazása „lehetetlen” volt, meg kell állapítani, hogy ez az állítás az ítélet téves értelmezéséből ered.

- 57 E pontban ugyanis az Elsőfokú Bíróság csak azt állapította meg, hogy a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítéletben kialakított feltételek alkalmazásából eredő módszertől eltérő módszer felhasználásának indokaként azt fogadta volna el, ha a Bizottságot objektív okok akadályozták volna a DP AG és a Németországi Szövetségi Köztársaság által rendelkezésre bocsátott információk vizsgálatában.
- 58 Márpedig az Elsőfokú Bíróság az említett 87. pontban annak megállapítására szorított, hogy a Bizottság egyetlen olyan körülményt sem említett, amely e vizsgálat elvégzésének bármilyen akadályát alátámaszthatná. E feltételek mellett ezt az érvet sem lehet elfogadni.
- 59 Az eddigi megfontolásokra tekintettel az első jogalap második részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

Az első jogalap harmadik részéről

– A felek érvei

- 60 A BIEK és a UPS által támogatott Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette az ügyirat szerinti adatokat, amikor a megtámadott ítélet 82. pontjában úgy ítélte meg, hogy egyrészt a Bizottság a vitatott határozatban nem állapította meg, hogy

megalapozatlanok voltak a Németországi Szövetségi Köztársaság által rendelkezésére bocsátott azon információk, melyek szerint a háztól házig való csomagszállítás ágazata ÁGÉSZ-t képez, másrészt pedig, hogy a Bizottság legalábbis hallgatólagosan elismerte, hogy a DP AG-nek a veszteséges értékesítési üzletpolitikájából eredő nettó többletköltségeken kívül olyan nettó többletköltségei is keletkeztek, amelyek ÁGÉSZ-kötelezettség teljesítéséhez kapcsolódtak. Márpedig a Bizottság szerint a vitatott határozat 76. pontja tartalmazza azt a megállapítást, mely szerint a szóban forgó ágazat nem képez ÁGÉSZ-t, mindamellett pedig az ÁGÉSZ-kötelezettség teljesítéséhez kapcsolódó nettó többletköltségek fennállásával kapcsolatos kérdés a Bizottság által választott elemzési módszer szempontjából nem volt releváns.

- 61 A DP AG úgy véli, hogy a jogalap e része nyilvánvalóan megalapozatlan, mivel egyrészt az említett nettó többletköltségeket illetően az Elsőfokú Bíróság a vitatott határozat 43. pontjából indult ki, amelyben a csomagszállítási szolgáltatások összességéről van szó, amelyeknek a háztól házig való csomagszállítási ágazat csak egy részét képezi. Másrészt a Bizottság által megfogalmazott kifogás a megtámadott ítélet téves értelmezéséből ered, mivel az Elsőfokú Bíróság mindamellett azzal az indokkal semmisítette meg a vitatott határozatot, hogy a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni, hogy a DB Telekom által teljesített átutalásokat nem igazolták-e ezek, az ÁGÉSZ-kötelezettség teljesítéséhez kapcsolódó nettó többletköltségek.
- 62 A Németországi Szövetségi Köztársaság álláspontja szerint a Bizottság a vitatott határozatban a csomagszállítás területének csak egyes sajátos szolgáltatásai, nem pedig a csomagszállítási szolgáltatások összessége vonatkozásában foglalt állást az ÁGÉSZ-jellegről. Ezenkívül e határozat 72. pontjában a Bizottság egyértelműen „a DP AG pontosan meghatározott feladataira” és a „közszolgáltatási kötelezettségek ellátására” utalt. Ezért az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy a Bizottság hallgatólagosan elismerte, hogy a háztól házig való csomagszállítás ágazatában is fennállnak közszolgáltatási kötelezettségek, amelyek arra irányulnak, hogy a küldeményeket megfizethető, egységes díjszabás alapján kell a címzettekhez eljuttatni.

– A Bíróság álláspontja

- 63 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből következik, hogy a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel sem a tényállás megállapítására, sem – főszabály szerint – az Elsőfokú Bíróság által az e tényállás alátámasztására elfogadott bizonyítékok megvizsgálására. Amennyiben ugyanis a bizonyítékok megszerzése szabályszerűen történt, valamint az általános jogelveket, és a bizonyítási teherre és a bizonyításfelvételre vonatkozó eljárási szabályokat tiszteletben tartották, kizárólag az Elsőfokú Bíróság feladata annak mérlegelése, hogy a hozzá benyújtott bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt tulajdonít. E mérlegelés tehát, eltekintve e bizonyítékok elferdítésétől, nem minősül a Bíróság felülvizsgálata alá tartozó jogkérdésnek (lásd többek között C-419/08. P. sz., Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ügyben 2010. március 18-án hozott ítélet [EBHT 2010., I-2259. o.] 30. és 31. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 64 Másfelől emlékeztetni kell arra, hogy az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése (lásd különösen a fent hivatkozott Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 32. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 65 Az első jogalap harmadik része keretében a Bizottság az első kifogásával a megtámadott ítélet 82. pontjában foglalt azon állítást vitatja, mely szerint a Bizottság nem foglalt állást a Németországi Szövetségi Köztársaság által azon körülménnyel kapcsolatban rendelkezésére bocsátott információkról, hogy a háztól házig való csomagszállítás ágazata ÁGÉSZ-t képez, miközben a vitatott határozatban megállapította, hogy ez az ágazat nem képez ÁGÉSZ-t.

- 66 Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a vitatott határozat indokolásának 76. pontjában a PPFLV indokolására hivatkozott, mely szerint e jogszabály 2. §-a (2) bekezdésének 3. pontja kizárja a kisméretű csomagok kézbesítésére irányuló általános kötelezettség alól azokat a csomagokat, amelyekre vonatkozóan meghatározott ügyfelekkel – például azokkal, akik a küldeményeiket előfeldolgozásnak vetik alá, vagy együttműködési szerződéseket kötnek – sajátos megállapodásokat kötöttek, valamint, hogy e szakmai ügyfelekre a kézbesítési kötelezettség alóli mentesítés vonatkozik, mivel az ezen ágazatban érvényesülő verseny feleslegessé teszi e kötelezettséget.
- 67 Márpedig meg kell állapítani, hogy – mint azt a Németországi Szövetségi Köztársaság állítja – a Bizottság az indokolás idézett pontjában a csomagszállítás területének csak egyes sajátos szolgáltatásai, nem pedig a csomagszállítási szolgáltatások összessége vonatkozásában utal az ÁGÉSZ-jellegre. Ezenkívül a DP AG állításával összhangban azt is hangsúlyozni kell, hogy az Elsőfokú Bíróság nem a szóban forgó szolgáltatások ÁGÉSZ-nek való minősítésével kapcsolatban a Bizottság által alkalmazott megközelítés miatt semmisítette meg a vitatott határozatot, hanem azért, mert a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások az ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódó nettó többletköltségekhez képest túlkompenzációt képeztek-e.
- 68 E feltételek mellett ténylegesen nem kifogásolható az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy a jelen ügy tényállását elferdítette volna.
- 69 Ezért a Bizottság által felhozott első kifogásnak nem lehet helyt adni.
- 70 A második kifogással kapcsolatban, amely arra vonatkozik, hogy a Bizottság hallgatólagosan elismerte, hogy a DP AG-nek az ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódó nettó többletköltségei keletkeztek, elegendő megállapítani, hogy a Bizottság a vitatott határozat indokolásának 73. pontjában kijelentette, hogy „[k]itűnt, hogy a

DP AG olyan nettó többletköltségeket visel, amelyeknek minimális hányada nem köthető közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséhez”. E kijelentés alapján az Elsőfokú Bíróság nem ferdtette el a tényeket, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság legalábbis hallgatólagosan elismerte, hogy a DP AG az ÁGÉSZ-hez köthető költségeket is viselt.

- 71 Mivel az eddigi megfontolásokból az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ferdtette el az általa mérlegelendő tényállást, az első jogalap harmadik részét is mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap negyedik részéről

– A felek érvei

- 72 A BIEK és a UPS által támogatott Bizottság vitatja a megtámadott ítélet 101–109. pontjában a teljesség kedvéért kifejtett azon indokolást, amelyben az Elsőfokú Bíróság a vitatott határozatban foglalt információkon kívül megvizsgálta a Németországi Szövetségi Köztársaság által rendelkezésre bocsátott információkat. Az említett felek álláspontja szerint ezek az információk, közülük is nevezetesen azok, amelyek a DP AG által a német állam részére történő visszaengedményezésre, valamint a DB Telekom általi átutalásokra vonatkoznak, a Bizottság által használt módszer alkalmazása szempontjából irrelevánsak, ami igazolja, hogy a Bizottság nem vonta kétségbe azok pontosságát. Mindazonáltal az Elsőfokú Bíróság által így levezetett mérlegelés hiányos és téves, mivel egyrészt abból nem következik nevezetesen az, hogy a DP AG pénzügyi fennmaradása a DB Telekom részéről érkező ellentételezés nélkül is biztosított lett volna, másrészt pedig e mérlegelés nem vonatkozik arra a kérdésre, hogy a DP AG megfelelő likvid tőkével rendelkezett-e ahhoz,

hogy ellentételezze a veszteséges értékesítési üzletpolitikájából eredő nettó többletköltségeit, még az e társaság esetében keletkezett teljes hiány ellenére is.

- 73 Ezzel összefüggésben a DP AG állítása szerint irreleváns, hogy a Bizottság azt kifogásolja az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy nem állapította meg, hogy a DP AG pénzügyi ellentételezés nélkül is fennmaradhatott volna. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis annak kizárására szorítkozhatott, hogy a DB Telekom által az 1990 és 1994 közötti évek során teljesített átutalásokból származó forrásokat az 1995 és 1999 között folytatott veszteséges értékesítési üzletpolitikából származó nettó többletköltségek fedezésére használták, mégpedig azzal az indokkal, hogy e források ezen időponttól kezdve kimerültek.
- 74 A Németországi Szövetségi Köztársaság hozzáteszi, hogy mindamellett a Bizottságnak kellett bizonyítania, hogy a szóban forgó állami hozzájárulás az ÁGÉSZ nyújtásával összefüggésben felmerült nettó többletköltségek túlkompensációját képezte. Ezenkívül egyetlen elszigetelten vizsgált költségelem sem volt fedezhető a DP AG egyéb saját forrásaiból, mivel e társaságnak az érintett időszakban veszteségei voltak. Valójában a Bizottság által alkalmazott megközelítés arra a képtelen eredményre vezet, hogy valamennyi költséget állami forrásokból kellett finanszírozni.

– A Bíróság álláspontja

- 75 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróság határozatán belül a teljesség kedvéért kifejtett indokok ellen irányuló kifogások nem vezethetnek e határozat hatályon kívül helyezéséhez, következésképpen e kifogások hatástalanok (a C-184/01. P. sz., Hirschfeldt kontra AEE ügyben 2002. november 7-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-10173. o.] 48. pontja, a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 148. pontja, valamint a C-188/06. P. Sz., Schneider Electric kontra Bizottság ügyben 2007. március 9-én hozott végzés 64. pontja).

- 76 Ezzel kapcsolatban az első jogalap első három részének elemzéséből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor helyt adott a DP AG által a megsemmisítés iránti keresetében hivatkozott első jogalapnak, mely szerint a Bizottság megsértette az EK 87. cikk (1) bekezdését, amikor megállapította, hogy a DB Telekom által teljesített átutalások előnyt biztosítottak a DP AG-nek.
- 77 Következésképpen, még ha fel is tételezzük, hogy a megtámadott ítélet 101–109. pontjában foglalt indokolás jogilag téves, hangsúlyozni kell, hogy e megállapításnak nem lenne semmilyen hatása azon kifogás megalapozottságának mérlegelésére, amely arra vonatkozik, hogy a vitatott határozat az EK 87. cikk (1) bekezdése alapján jogellenes.
- 78 E feltételek mellett meg kell állapítani, hogy az első jogalap negyedik része hatástalan.
- 79 Az eddigi megfontolásokra tekintettel a Bizottság által felhozott első joglapot teljes egészében el kell utasítani.

A második, az EK 230. cikk megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

- 80 Második jogalapjában a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tartotta tiszteletben a hatáskörének az EK 230. cikkből eredő korlátait, amennyiben az ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódó többletköltségek számítása

kapcsán a Bizottság által alkalmazott módszert a saját módszerével helyettesítette. Márpedig, ha a Bizottság olyan módszert részesít előnyben, amelynek segítségével a panaszosok által előterjesztett kifogásokat gyorsan és hatékonyan lehet elbírálni, akkor az Elsőfokú Bíróságnak nincs hatásköre arra, hogy a Bizottság helyett döntsön az alkalmazandó módszerről.

81 Ezenkívül a BIEK és a UPS által támogatott Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 101–109. pontjában kifejtett indokolásban a Bizottság szerepét vette át azáltal, hogy olyan információkat vizsgált meg, amelyek a vitatott határozat keretében semmilyen vizsgálatnak nem képezték a tárgyát.

82 Ezzel szemben a DP AG úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság annak a módszernek a használatára szorítkozott, amelyet a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján kötelezően használnia kell. A Bíróság ítélkezési gyakorlata, valamint a Bizottság közigazgatási gyakorlata alapján ugyanis az állami forrásoknak a közszolgáltatási kötelezettségek ellentételezéseként történő átutalásából származó állami támogatások esetében az előny fennállásának megállapítása feltételezi, hogy mindenekelőtt meg kell határozni az említett közérdekű kötelezettségek teljesítéséből eredő költségeket.

83 A Németországi Szövetségi Köztársaság a maga részéről azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem helyettesítette jogsértő módon a Bizottság mérlegelését a saját mérlegelésével. Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletnek a jelen jogalappal érintett pontjaiban számviteli szempontú vizsgálatra szorítkozott, miután ugyanezen ítélet 78–96. pontjában jogi szempontból elemezte a vitatott határozatot. Mindazonáltal, mivel az EK 87. cikk (1) bekezdésének megsértése megállapítást nyert, az említett jogalap hatástalan.

– A Bíróság álláspontja

- 84 Meg kell állapítani, hogy – mint az az EK 230. cikkből következik – a megsemmisítés iránti kereset célja az e cikkben felsorolt közösségi intézmények által elfogadott aktusok jogszerűségének felülvizsgálata, az e keresetben felhozott jogalapok elemzésének pedig sem célja, sem eredménye nem lehet az ügy közigazgatási eljárásban folytatott teljes vizsgálatának helyettesítése (lásd ebben az értelemben a C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-123. o.] 103. pontját).
- 85 Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 68–88. pontjában azon módszer elemzését végezte el, amelyet a Bizottság a vitatott határozatban az EK 87. cikk (1) bekezdése kapcsán használt, különösen annak ellenőrzése érdekében, hogy a DP AG által a DB Telekomtól kapott átutalások a hivatkozott rendelkezés, valamint a releváns ítélkezési gyakorlat értelmében vett előnyt képezhettek-e.
- 86 Ezen elemzés keretében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 80–88. pontjában megjelölte a Bizottság által a vitatott határozatban elvégzett számítás hiányosságait, amelyekből az következik, hogy a Bizottság elmulasztotta bizonyítani, hogy az említett átutalások a fentiek szerinti előnyt biztosították a DP AG-nek.
- 87 E feltételek mellett meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem helyettesítette a Bizottság által alkalmazott módszert a saját módszerével, hanem az általa végzett vizsgálat a vitatott határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálatára korlátozódott.

- 88 Az azon körülménnyel kapcsolatos kifogást illetően, hogy az Elsőfokú Bíróság a vitatott határozatban egyáltalán nem vizsgálta információk elemzésével a Bizottság szerepét vette át, meg kell állapítani, hogy tekintettel egyrészt a jelen ítélet 76–78. pontjában foglalt azon megfontolásokra, melyek szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 101–109. pontjában kifejtett mérlegeléseket csak a teljesség kedvéért vezette le, másrészt pedig a jelen ítélet 75. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, e második kifogás hatástalan.
- 89 Az eddigi megfontolásokra tekintettel ténylegesen nem kifogásolható az Elsőfokú Bírósággal szemben, hogy az EK 230. cikk megsértésével túllépte volna a hatáskörét. Ezért a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 90 Mivel a Bizottság által a fellebbezése alátámasztása érdekében előadott egyik jogalap sem bizonyult megalapozottnak, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A csatlakozó fellebbezésekről

A felek érvei

- 91 Csatlakozó fellebbezéseikben a BIEK és a UPS azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tartotta tiszteletben a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítéletben foglaltakat, mivel elmulasztotta figyelembe venni, hogy a jelen ügyben egyik sem teljesül azon feltételek közül, amelyeket ez az ítélet

állapított meg annak alapjaként, hogy az ÁGÉSZ nyújtásának ellentételezése mentesülhessen az állami támogatásokra vonatkozó szabályok alól. Egyrészt ugyanis a DP AG által folytatott azon gyakorlat, hogy a háztól házig való csomagszállítás ágazatában a jogszabályban meghatározott egységes díjszabásnál alacsonyabb árat alkalmaz, nem felel meg a közszolgáltatási feladatnak. Másodsor azokat a feltételeket, amelyek mellett a DB Telekom az átutalásokat nyújtotta, nem előzetesen, objektív és átlátható módon állapították meg. Harmadszor, pontos felhasználási cél hiányában nem lehetett megállapítani, hogy ezek az átutalások túlkompenzációt eredményeztek-e. Végül arra az ellentételezésre, amelyet állítólag az említett átutalások révén hajtottak végre, az ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódó költségek bármilyen elemzésétől függetlenül került sor.

- 92 A DP AG ezekkel az érvekkel szemben előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem volt köteles megvizsgálni, hogy tiszteletben tartották-e a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítélet szerinti követelményeket. Az a megállapítás ugyanis, hogy a Bizottság mellőzte annak vizsgálatát, hogy a DP AG viselt-e ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódó nettó többletköltségeket, elegendő volt a vitatott határozat megsemmisítéséhez.

A Bíróság álláspontja

- 93 Az Elsőfokú Bíróság, amely először is megállapította, hogy – mint az a jelen ítélet 66–73. pontjában is megállapítást nyert – a Bizottság legalábbis hallgatólagosan elismerte, hogy a DP AG részben olyan költségeket viselt, amelyek ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódtak, helyesen járt el, amikor a jogszerűség vizsgálata során ezt követően a DP AG által azzal összefüggésben felhozott kifogást vizsgálta, hogy a Bizottság a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítéletben megfogalmazott, a jelen ítélet 41–43. pontjában ismertetett harmadik feltétel értelmében vett esetleges túlkompenzáció számítása során milyen módszert alkalmazott.

- 94 Az Elsőfokú Bíróság e vizsgálat során a megtámadott ítélet 94. pontjában többek között arra a következtetésre jutott, hogy az említett módszer, mivel mellőzte annak vizsgálatát, hogy a DP AG-nek nem keletkeztek-e ÁGÉSZ-kötelezettségek teljesítéséhez kapcsolódó egyéb nettó többletköltségei, nem tette lehetővé e többletköltségeknek a jogilag megkövetelt módon történő megállapítását, következésképpen e pedig e bíróság a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítéletre tekintettel úgy ítélte meg, hogy a vitatott határozatot meg kell semmisíteni.
- 95 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy – mint azt a főtanácsnok az indítványa 125–128. pontjában megjegyezte – az Elsőfokú Bíróság a vitatott határozat jogszerűségének vizsgálatát így az EK 230. cikkben részére megállapított hatáskör keretein belül, továbbá az állami támogatáskénti minősítéssel, valamint az ÁGÉSZ-kötelezettségekért nyújtott ellentételezéssel kapcsolatos releváns ítélkezési gyakorlatra tekintettel végezte el, amely ítélkezési gyakorlatnak részét képezi a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítélet is.
- 96 Azt is meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság – mint azt maga is helyesen megállapította a megtámadott ítélet 95. pontjában – éppen akkor vette volna át a Bizottság szerepét azáltal, hogy helyette folytatja le a vizsgálatot, ha a vitatott határozatot a fent hivatkozott ítéletben kifejtett további kritériumokra tekintettel is megvizsgálta volna, mint azt a BIEK és a UPS állítása szerint meg kellett volna tennie.
- 97 Márpedig meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság által végzett, a jelen ügyben lefolytatotthoz hasonló összetett gazdasági mérlegelések tekintetében a közösségi bíróságok által gyakorolt felülvizsgálat szükségképpen annak ellenőrzésére korlátozódik, hogy a Bizottság betartotta-e az eljárással és az indokolással kapcsolatos szabályokat, a tényállás tárgyilag pontos-e, valamint a Bizottság nem követett-e el a tényállással kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibát és hatáskörrel való visszaélést (a fent hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 279. pontja, valamint a C-501/06. P., C-513/06. P., C-515/06. P. és C-519/06. P. sz., GlaxoSmithKline Services és társai egyesített ügyekben 2009. október 6-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-9291. o.] 85. pontja).

- 98 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróságnak nem kellett megvizsgálnia a Bíróság által a fent hivatkozott Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben hozott ítéletben megfogalmazott valamennyi kritériumot, miután már e feltételek egyike alapján megállapította, hogy a vitatott határozat jogellenes.
- 99 Az eddigi megfontolásokra tekintettel a csatlakozó fellebbezéseket mint megalapozatlanokat el kell utasítani.

A költségekről

- 100 Az eljárási szabályzat 69. cikke 2. §-ának első bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az eljárási szabályzat 69. cikke 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.
- 101 A Bizottságot, mivel pervesztes lett, a DP AG kérelmének megfelelően kötelezni kell a fellebbezéssel összefüggésben felmerült költségek viselésére.
- 102 A csatlakozó fellebbezésekkel kapcsolatban, még ha a BIEK és a UPS pervesztes is lett, meg kell állapítani, hogy a DP AG az e csatlakozó fellebbezésekre vonatkozó válaszbeadványában nem kérte, hogy a Bíróság kötelezze őket a csatlakozó fellebbezésekkel összefüggésben felmerült költségek viselésére. Ebből következik, hogy e felek mindegyike maga viseli a csatlakozó fellebbezésekkel összefüggésben felmerült saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezéseket elutasítja.**
- 2) **Az Európai Közösségek Bizottsága maga viseli saját költségeit, valamint köteles viselni a Deutsche Post AG-nek a jelen fellebbezéssel összefüggésben felmerült költségeit is.**
- 3) **A Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV és a UPS Europe SA maga viseli a fellebbezéssel összefüggésben felmerült saját költségeit.**
- 4) **A Deutsche Post AG, a Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV és a UPS Europe SA maga viseli a csatlakozó fellebbezésekkel összefüggésben felmerült saját költségeit.**
- 5) **A Németországi Szövetségi Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások